

FRILUFTSLITTERATUR

Olle Rimfors och Sigge Bergman,
På skidor i Alperna. Gebers.
Häft. 7: 50, inb. 10: 50 kr.

De båda skidentusiasterna Sigge Bergman och Olle Rimfors ha nyligen kommit med en bok över sina öden och äventyr i Alperna under förra vintern. Som våra läsare väl känna till genom Bergmans artiklar, vistades förf. under tvenne månader i de schweiziska och österrikiska alperna för att studera den alpina skidtekniken, framför allt då åkning utför (slalom och störtlopp). Läsaren får nu följa livet och de minst sagt spännande upplevelsorna vid världens främsta skidskola i Tyrolen samt vid de världsberömda sportplatserna Davos och St. Moritz i Schweiz. Den skidintresserade fullkomligt slukar boken — det kunna vi själva intyga — men detta hindrar inte att även andra kunna ha stort nöje av den. Detta är möjligt icke minst genom att de mera tekniska iakttagelserna koncentrerats till vissa parceller.

Illustrationsmaterialet är alldeles överdådigt och man har svårt att se sig mätt på den skidelegans och det mod, som utvecklas i de hissande alpstupen.

Boken utgör en entusiastisk fanfar för den tjugande form av skidlöpning som heter *åkning utför*. Vi återge här en del av bokens slutkapitel, som visar vart förf. vilja komma:

Förutsättningarna i vårt vinter-Sverige att få fram fullgoda utförsåkare äro minst lika stora som många andra nationers, *som redan ha stjärnor av världsklass!* Den svenske skidlöparens fysiska och andliga resurser stå i klass

Vinterförvaring

av

VELOCIPEDER & MOTORCYKLAR

Hämtas — Hemsändas

Telefon namnanrop

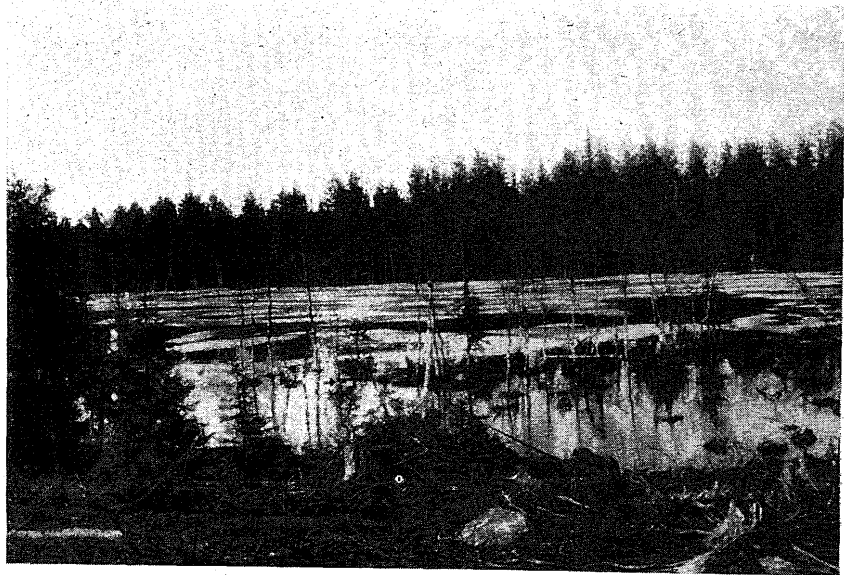
"Husqvarna Generaldepot"

med varje annans från främmande länder. De svenska backarna och Sveriges snöförhållanden äro av tillräckligt god kvalitet för att kunna utnyttjas för modern skidsport. Den svenska skidutrustningen är nu minst lika god som varje utländsk. Den svenska organisationstälningen är större än någon annan nations i hela världen. Vad kan då fattas? Är det en ledare, som besjålas av den rätta fasta *viljan* att göra allt för att höja den svenska åkskickligheten utför? I den moderna utförsåkingen ligger så oändligt mycket förborgat — av nytta och av nöje — som svenskarna ännu ej tagit vara på, att vi, då äntligen isen en gång är bruten, komma att beklaga att våra ögon ej långt tidigare ha *velat* se allt som fanns att få av modern skidsport.

En sportfolkets julbok, som ej bör saknas på en friluftsentusiasts bokhylla!

Sven Haglund, Mitt lappliv. Wahlström & Widstrand. Häft. 6: 50 kr.

Haglunds bok, Mitt lappliv, lär höra till julbokflodens "best sellers", en sak, som är lätt att förstå, sedan man läst

Islossning i ödemarken.

människor, fått förfalla, hade torpen förlorat allt existensberättigande, och blott det ena var för tillfället bebott. Det var i alla fall dit vi skulle.

Ingen av oss var vidare hemma på trakten, generalstabsbladet var påfallande detaljfattigt, så huruvida vi skulle kunna ta oss dit utan alltför mycket letande, det återstod att se. Vi plockade i alla fall ut ett kompassreck och stack iväg, med tanke på att hålla på den säkra sidan, d. v. s. så långt öster ut att vi inte kom väster om målet. Från torpen i rakt östlig riktning gick nämligen en liten gångstig, någon hårsman mera markerad — åtminstone bitvis — än alla de ren- och häststigar, som fanns litet varstans. Just dessa trakter voro ett omtyckt tillhåll för den stora hästflock, samlad från halva socknen, som släppts på sommarbete.

Kvällen var sval och bra, markerna lättframkomliga, granskogen mestadels gles och nästan parkartad. Vi knallade på raskt nog, klafsade rakt över de stora myrarna, höll rakt genom de vida granmoarna, och efter vad vi ansåg vara lagom tid för att tillryggalägga en mil kom vi på en liten stig, som hade rätt riktning. Och som vi, åtminstone om vi såg en smula optimistiskt på saken, kunde anse vara den vi ville åt. Det visade sig också vara riktigt. När vi tog an den västerut, dröjde det inte lång stund, förrän vi skymtade en gärdesgård, och strax därefter torpet, som var vårt mål.

Hemvägen var enkel nog, och jag trodde inte jag skulle återse torpet så snart. Men redan på hösten var jag där igen — fram i slutet av september — och nu fanns där inte en kotte. Torparn hade flyttat, och jag var där

i sällskap med kronojägarn för att se om det var sant, som det sagts, att han tagit årets gröda med sig. Det var så sant, så vi kunde med bästa vilja i världen inte hitta ens ett höstrå att ligga på. Annars hade vi tänkt övernatta där. Nu tog vi vårt parti och satte kurs på nordspetsen av Muggträsket, en långsmal skogssjö åtta km. i sydost. Dit borde vi hinna lekande lätt, och hinna leta reda på en nybyggd skogskoja vid basvägen en bit upp efter träsket också, innan det blev mörkt.

Ja, nog hade vi hunnit annars, men det finns frestelser i skogen! Just då vi kom fram till Olkioja och letade efter ett lämpligt ställe att ta oss över den rätt vattenrika bäcken, så vakade en stor forell. Och just då fick vi för oss att vi skulle ha glödstek forell till kvällsmat. Det borde ju inte sinka oss nämnvärt, tyckte vi, men innan vi visste ordet av, började det skymma.

Innan vi var framme vid Muggträskändan, var det så svart, så en neger skulle verkat ljushyllt i mörkret! Men då hade vi basvägen att hålla efter, kojan skulle ligga i närheten av den, och folk skulle det finnas i den. Vi höll efter basvägen, åtminstone i stora drag, bortsett från tillfälliga irrfärder i det okända, snusade efter spisirök, tittade efter ljus och gav till ett illtjut då och då för att väcka uppmärksamhet. Och hur det var, efter att först ha gått förbi den en bra bit, så hittade vi till sist kojan, som låg hundra meter på sidan av vägen. Detta tack vare att de som bodde där eldade så bra, så vi såg gnistorna ur skorstenen. Och så fick vi vår glödstekta forell!